

20. Dumnezeu, Cel care îi mângâie pe cei smeriți

Ia-ți timp și liniște pentru **2 Corinteni 7.2-8**

În capitolul precedent, Pavel a arătat cum să cunoaștem pe slujitorii lui Dumnezeu. Ei nu sunt oameni care caută să se simtă confortabil. Sunt oameni care nu se cruță pe ei înșiși, pentru a putea sluji altora. Așa l-au cunoscut credincioșii din Corint pe Pavel. El făcuse tot ce putea pentru a le aduce Evanghelia. Ei au primit-o. Acum Pavel le cere să îl primească din nou în inimile lor. Îi nedreptățise el, când le-a predicat pe Hristos? A „vătămat” el pe cineva, vorbind de rău despre el? Venise el la ei pentru a obține avantaje? Se are impresia că acestea sunt lucruri de care ei l-au acuzat. Oameni invidioși, care pretindeau că sunt slujitori ai lui Dumnezeu, șopteau bârfe rele despre Pavel în urechile corintenilor. Pericolul era ca credincioșii din Corint să-l împingă pe Pavel pe planul secund și să nu-i mai acorde locul pe care îl merita în inimile lor. Ar fi mai bine să nu asculte de astfel de oameni.

Pavel spune acest lucru pentru a le da o lecție, dar trebuie să fii foarte atent la modul în care o face. El nu vorbește într-un mod de judecată, nu de sus. Cel care muștră pe cineva într-un astfel de mod, pierde adesea ceea ce vrea să câștige. Apostolul subliniază din nou că ei aveau un loc în inima lui. Și ce loc! El își lasă inima să vorbească. El le spune ce simte pentru ei, cum el și ei aparțin unul altuia, „spre a muri împreună și a trăi împreună”. Da, o ordine remarcabilă. În mod normal, s-ar spune că mai întâi se trăiește împreună și apoi se moare împreună. Dar credința și dragostea argumentează altfel. În 2 Samuel 15.21, Itai spune: „În locul unde va fi domnul meu, împăratul, fie spre moarte, fie spre viață, acolo va fi și robul tău!”. David era pe fugă, iar Itai, deși nu de mult timp era cu David, îl iubea. Acest lucru a provocat în el un devotament total față de David, indiferent de rezultat. Dragostea vede pericolele, dar este gata să le înfrunte, cu orice preț. Așa se adresează Pavel corintenilor. El îi iubește și se bazează pe dragostea lor pentru el. Uniți în această dragoste, ei vor putea muri împreună pentru Domnul lor, iar dacă acest lucru nu era încă necesar, vor putea trăi împreună pentru El. Această ordine arată cât de nezguduită era dragostea lui pentru ei.

În versetul 4, el continuă să enumere lucruri care trebuiau să miște inima lor. El nu se mai reține, ci își dă frâu liber inimii și sentimentelor. Acum scrie destul de liber, fără nicio reținere. Putea să se laude cu ei în fața altora, pentru că prima sa scrisoare avusese rezultatul dorit. Cât de îngrijorat a fost până când Tit a sosit cu vestea cea bună! Ce mângâiere a găsit în ea inima lui tulburată! O bucurie care se revarsă pusesse stăpânire pe el, și asta în mijlocul tuturor necazurilor. Pavel a fost în mare suferință în Macedonia. În capitolul 1 a spus deja ceva despre acest lucru. În capitolul 2 a scris cât de neliniștit era și cât de mult aștepta sosirea lui Tit, care urma să vină cu relatări din și despre Corint. Lui Pavel nu i-a fost ușor în acea perioadă. Era înconjurat de oameni ostili, iar în interior era chinuit de nesiguranța cu privire la corinteni.

Dacă și tu ai avut vreodată astfel de sentimente, îți poți imagina ce mare ușurare a fost pentru Pavel când Tit a putut să-i spună despre efectul bun al primei sale scrisori. Cât de mult poate însemna o veste bună pentru o persoană! Poate că poți fi și tu un fel de Tit pentru credincioșii care trec prin momente dificile. Spune-le sau scrie-le câteva lucruri frumoase despre ceea ce

poate face Domnul în viața credincioșilor. Pavel a fost extrem de mângâiat de ceea ce Tit i-a împărtășit. El a primit această mângâiere din mâna lui Dumnezeu, care „îi mângâie pe cei smeriți”. Aici vezi atitudinea lui Pavel. Poți fi sigur că a strigat la Dumnezeu pentru corinteni. El știa că nu stătea în mâinile lui să schimbe starea lor, ci că Dumnezeu trebuia să le influențeze inimile. Asta l-a dus pe genunchi. El s-a smerit înaintea lui Dumnezeu. Un credincios care ia o astfel de atitudine primește întotdeauna mângâiere.

Pavel s-a bucurat de o dublă mângâiere. În primul rând, în legătură cu relatarea lui Tit, prin care a fost evitată amenințarea unei rupturi între Pavel și corinteni. În al doilea rând, el a fost mângâiat când a auzit de la Tit cum el însuși fusese mângâiat printre corinteni. Când Tit i-a relatat acest lucru lui Pavel, acesta s-a bucurat și mai mult. Ce clipe frumoase trebuie să fi trăit cei doi când și-au vorbit despre sentimentele corintenilor! Tit a putut spune despre dorința lor arzătoare pentru apostol. L-au iubit pe Pavel și ar fi vrut să-l aibă din nou alături de ei. Cât au suferit când și-au dat seama odată ce rău teribil toleraseră în mijlocul lor! Din acest motiv, Pavel a fost nevoit să îi admonesteze cu severitate (vezi 1 Corinteni 5). Aceasta a provocat zel în ei să facă ceea ce învățaseră prin scrisoarea lui Pavel. Scrisoarea sa avusese rezultatul scontat și Pavel era bucuros de acest lucru.

Nu a considerat rău faptul că scrisoarea a provocat întristare. Acest fel de întristare este foarte necesar. Dumnezeu nu privește cu plăcere superficialitatea în recunoașterea păcatului. Ceea ce Dumnezeu dorește, este o tristețe autentică pentru rău. La început, Pavel într-adevăr a regretat că a scris această scrisoare. El a pus scrisoarea la poștă, ca să zic așa, și apoi s-a gândit la tonul sever pe care îl adoptase. Marea întrebare, care l-a preocupat atunci, a fost: Cum vor reacționa corinteni la aceasta? Faptul că Pavel cunoștea astfel de sentimente arată că el nu se simțea deasupra credincioșilor, fiind cineva care prezenta adevărul cu răceală și cu obiectivitate, fără emoții. Felul în care el vorbește aici nu este, cu siguranță, contrar inspirației Bibliei. Unii văd inspirația ca și cum scriitorul, complet detașat de el însuși, ar scrie ceea ce i se dictează, asemenea unui robot. Dar asta nu este inspirație. Ce este inspirația, poți citi în 2 Petru 1.21. Dacă citești Biblia, vei observa că fiecare scriitor are un stil propriu, care nu este desprins de personalitatea sa. Acest lucru face din Biblie o carte în care fiecare cuvânt este inspirat de Dumnezeu (2 Timotei 3.16) și în care fiecare scriitor, ales ca instrument de Dumnezeu, își păstrează totuși propriul caracter. Ceea ce reiese clar din versetul 8, deci, nu este că Pavel se îndoia de ceea ce scrisese, ci că era îngrijorat de consecințele acesteia. Acest lucru ne oferă o imagine frumoasă a dragostei sale pentru corinteni.

În mod similar, s-ar putea să trebuiască să spui cuiva la care ții, de exemplu unui prieten, ceva care nu este foarte plăcut. Simți că trebuie să o faci tocmai pentru că ții foarte mult la cealaltă persoană. După ce ai spus-o, poți avea și tu un sentiment de genul: oare, nu-l voi pierde pe el sau pe ea? Cât de fericit ești atunci când realizezi că remarcile tale nu au dus la o ruptură a prieteniei, ci că cealaltă persoană a primit bine lucrurile pe care le-ai spus.

Citește încă o dată 2 Corinteni 7.2-8. – În ce constă în pasajul acesta mângâierea lui Pavel? Descrie ce înseamnă „mângâierea” pentru tine.

21. Întristare potrivit lui Dumnezeu

Ia-ți timp și liniște pentru **2 Corinteni 7.9-16**

Nu este niciodată plăcut să fii nevoit să întristezi pe cineva. Nici lui Pavel nu i-a făcut plăcere să le scrie corintenilor despre ceea ce nu era bine la ei. Faptul că el totuși se bucura acum se datora faptului că întristarea corintenilor îi adusese pe aceștia la realitate și la pocăință. Ei și-au dat seama în ce stare spirituală joasă se afundaseră. Acest lucru i-a condus la pocăință. Vezi tu că pocăința nu este ceva doar pentru necredincioși, ci că se poate aplica și credincioșilor? Dacă un credincios s-a abătut de la calea cea dreaptă, permițând păcatul în viața sa, el trebuie să se pocăiască de el. În Apocalipsa 2 și 3 citești mereu apelul către adunări de a se pocăi de greșeala pe care Domnul le-a arătat-o.

Acolo unde există o întristare reală în legătură cu păcatul, el este descoperit și se merge cu el la Dumnezeu. Mărturisirea nu este o chestiune de bucurie. Cu siguranță că nici ție nu ți se pare plăcut când trebuie să recunoști că ai păcătuit. Dar atunci când se recunoaște acesta, vine bucuria. Așa s-a bucurat Pavel, că ei au recunoscut ceea ce era greșit și au mărturisit aceasta lui Dumnezeu. Așadar, scrisoarea lui nu a pricinuit nici o pagubă, ci dimpotrivă, adusese câștig. Întristarea, așa cum Îi place lui Dumnezeu să o vadă, este ceva de la care tu nu trebuie să te întorci niciodată, ceva ce tu niciodată nu vei regreta. Înseamnă că ai același sentiment de întristare pentru păcat, ca și Dumnezeu. Nu este o întristare așa cum aceasta se întâlnește în lume. Oamenii care nu țin cont de Dumnezeu, simt și ei uneori întristare pentru răul pe care l-au făcut, dar aceasta nu este întristare așa cum Îi place lui Dumnezeu să o vadă. Această întristare nu are nimic de-a face cu păcatul. Are de-a face doar cu nenorocirea pe care și-au provocat-o adesea singuri. Ei simt apoi un regret, pentru că trebuie să ispășească consecințele faptei lor, dar nu au niciun regret în legătură cu fapta în sine. Ea nu-i conduce la pocăință și, în cele din urmă, dacă nu-și revin, vor trebui să sufere a doua moarte, care va dura o veșnicie. S-ar putea chiar ca acest regret și această supărare să devină atât de mari încât, în disperarea lor, să își pună capăt vieții.

Dacă te afli într-o situație în care te întristezi din cauza unui păcat pe care l-ați comis, nu te lăsa dus în deznădejde. Diavolul vrea ca tu să crezi că păcatul tău este prea mare pentru a fi iertat. Dar el minte. Citește ce scrie în 1 Ioan 1.9. Fă ceea ce spune acolo și crede ceea ce se spune.

Corintenii au dovedit că întristarea și pocăința lor erau autentice. Pavel le scrisese în 1 Corinteni 5 că ei trebuiau să-l scoată pe cel rău din mijlocul lor. Acum poate să le dea mărturie că ei au fost dispuși să facă ceea ce trebuiau să facă cu păcatul și răul. Sârguința lor a fost dublată de dorința de a-și cere iertare. Ei, ca să zic așa, L-au rugat pe Domnul și pe Pavel pentru iertare, pentru atitudinea lor lașă și acum s-au arătat indignați față de ceea ce au permis mai înainte să se întâmple. Această indignare nu era de natură carnală, ca și cum ei ar fi fost mai buni decât cel rău. Apoi se mai spune că se temeau, pentru că ajunseseră să se cunoască puțin pe ei înșiși. Nimeni nu se poate înălța mai presus de cel care a păcătuit, pentru că el însuși este capabil de aceleași lucruri. De aceea se spune în Galateni 6.1, că cel care trebuie să se ocupe de păcatul altuia trebuie să aibă grijă de el însuși, ca să nu fie și el ispitit. În acest spirit, corintenii erau

acum capabili să exercite disciplina asupra răului menționat în 1 Corinteni 5. Râvna pusese stăpânire pe ei pentru a acționa așa cum Dumnezeu se aștepta să acționeze. Ei erau zeloși pentru gloria Domnului în Adunare, pentru a îndrepta totul, iar acest lucru i-a determinat să pedepsească răul. Comportându-se și acționând în acest fel, ei au arătat că nu mai voiau să aibă nimic de-a face cu păcatul care avusese loc printre ei și care fusese tolerat fără ca ei să facă ceva în acest sens.

În versetul 12, Pavel revine la prima sa scrisoare și spune că scrisoarea sa nu a fost scrisă în primul rând din cauza celui care „a nedreptățit” sau a celui „care a fost nedreptățit”. Scrisoarea sa a fost un fel de test pentru ei, pentru a vedea dacă ei îl vor asculta. Dacă urmau instrucțiunile din scrisoare, ei exprimau faptul că ei încă îl mai recunoșteau pe Pavel ca slujitor al lui Dumnezeu. În esență, ei ar arăta prin aceasta, că ei îl întâlnesc pe Dumnezeu Însuși prin el. Așa că scrisoarea lui Pavel trebuia să-i facă să simtă că au de-a face direct cu Dumnezeu. Din fericire, acest lucru s-a întâmplat așa, iar relatarea despre aceasta l-a mângâiat foarte mult. Pavel nu poate să tacă cu privire la mângâierea și bucuria pe care le-a experimentat prin atitudinea și acțiunile lor. El vorbește mereu despre aceasta în acest capitol. Bucuria lui Tit a contribui la o bucurie mult mai mare a lui Pavel. Tit nu numai că fusese mângâiat prin ceea ce văzuse la corinteni, ci și înviorat. El însuși a primit, ca să spunem așa, un nou curaj. Nu este foarte încurajator când tu vezi pe cineva care a fost legat de un păcat și acesta o rupe cu acel păcat și face un nou început cu Domnul? Prin aceasta devii înviorat.

Pavel avea și un alt motiv pentru bucuria sa ajunsă la revărsare. El îi lăudase oarecum pe corinteni lui Tit (în sensul bun, desigur). Asta este de fapt frumos. Erau multe de reproșat. Nu știi dacă Pavel i-a spus toate lui Tit. Dar era și un lucru bun de spus, iar Pavel i-a spus asta lui Tit în orice caz. Îi spusese lui Tit că are încredere că ei îl vor asculta. În acest sens, corintenii nu l-au făcut de rușine. Corintenilor le spusese adevărul, iar lui Tit îi menționase lucrurile pozitive ale corintenilor. Aceasta este o lecție importantă. Dacă vezi la cineva lucruri care nu sunt bune, vorbește cu el personal despre asta. Dacă vorbești cu altcineva despre el, atunci menționează lucrurile bune, pe care le știți cu siguranță despre el.

Când Tit s-a gândit la modul în care l-au primit corintenii, a simțit pentru ei o dragoste care se revarsă. Atunci a văzut din nou cât de ascultători erau, dar și frica și tremurul lor. Nu se mai observa nimic din atitudinea de mulțumire de sine care se remarcă în prima scrisoare adresată lor. Tit a putut constata o adevărată lucrare a Duhului în mijlocul lor. Acolo unde Duhul Sfânt primește acces la viața de Adunare, ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu este rezultatul imediat. Frica și tremurul sunt o caracteristică a credincioșilor care au învățat să-și condamne propriile păreri și faptele îngâmfate înaintea lui Dumnezeu. Ei știu că nu poate ieși nimic bun din ele. De aceea, se tem de ei înșiși și vor să asculte doar de Cuvântul lui Dumnezeu. Cu privire la o adunare locală, care funcționează pe o astfel de bază, poți fi cu încredere. Acolo tot ceea ce nu este încă în ordine, ajunge să fie în ordine. În ceea ce-i privește pe corinteni, Pavel avea toate motivele să fie încrezător. Poți tu spune același lucru despre adunarea locală, din care faci parte?

Citește încă o dată 2 Corinteni 7.9-16. – Cum vorbești tu cu alții despre frații tăi și despre surorile tale? În sens bun, sau răi?

© by Daniel-Verlag

Tradus din: *Der 2. Brief an die Korinther*; Eine Erklärung des Briefes von Paulus speziell für dich.

Anul 2003, pag. 83-90.

Internet: www.Daniel-Verlag.de